പരിശംവയ്പ്പ് — ആലപ്പാട്ടരയരുടെ ഐതിഹ്യവും അനുഷ്ഠാനവും

ഒരു ജനതതിയുടെ സാംസ്കാരികപൈതൃകത്തിന്റെ ഈടുവയ്പുകളാണ് നാടോടിസാഹിത്യം. ഓരോ കൂട്ടായ്മയുടെയും, അതിജീവനത്തിന്റെയും സ്വത്വത്തിന്റെയും പ്രകാശനങ്ങളായി ഇവ നിലകൊള്ളുന്നു. പാരമ്പര്യനിഷ്ഠമായ കൂട്ടായ്മകളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിന് ഇന്ന് നാട്ടറിവു പഠനം സഹായകമാണ്. ഐതിഹ്യങ്ങൾ, പുരാവൃത്തങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, നാടൻപാട്ടുകൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, വിലക്കുകൾ എന്നിവയാൽ വിപുലമാണ് ഈ പഠനമേഖല. ആലപ്പാട്ടരയർ എന്ന പ്രാദേശികകൂട്ടായ്മക്കിടയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന പരിശംവയ്പ്പ് എന്ന അനുഷ്ഠാനത്തെയും അതിനുപിന്നിലെ ഐതിഹ്യത്തെയും വിശകലനം ചെയ്യാനാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്.

മീൻപിടുത്തം പാരമ്പര്യജീവിതവൃത്തിയായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ജനവിഭാങ്ങളാണ് അരയർ, മുക്കുവർ, വാലർ, മുകയർ, നുളയർ തുടങ്ങിയുള്ളവർ. സാംസ്കാരികവൈവിദ്ധ്യവും തനിമയും പുലർത്തുന്ന ഇവർ കേരളത്തിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിലാണ് അധിവസിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തിൽ പ്രാന്തവൽക്കരണത്തിന് വിധേയരായ ഇവർ ധീവരർ എന്ന പൊതുനാമത്തിലാണ് ഇന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇതിൽ അരയരെ തെക്കൻകേരളത്തിന്റെ കടലോരങ്ങളിലാണ് കൂടുതലായി കണ്ടുവരുന്നത്. കൊല്ലംജില്ലയിലെ ഒരു തീരദേശഗ്രാമമാണ് ആലപ്പാട്. കടലിനും കായലിനും ഇടയിൽ ഒരു വരമ്പുപോലെ കാണപ്പെടുന്ന ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ തെക്ക് പന്മന ഗ്രാമവും വടക്ക് കായംകുളം

തുറമുഖവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പതിനേഴരക്കിലോമീറ്റർ നീളത്തിൽ അരക്കിലോമീറ്ററിൽ താഴെമാത്രം വീതിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഈ ഗ്രാമം കരിമണൽഖനനമേഖല, സുനാമിത്തിരമാലകൾ ഏറെ ദുരന്തംവിതച്ചയിടം, അമൃതാനന്ദമയീമഠത്തിന്റെ ആസ്ഥാനം എന്നീ നിലകളിൽ പൊതുജനശ്രദ്ധയിൽ നിൽക്കുന്നു. അവിടെ നിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും അരയരാണ്. സമീപസ്ഥരായ ഇതര അരയക്കൂട്ടായ്മകളിൽനിന്ന് വിശ്വാസത്തിലും അനുഷ്ഠാനത്തിലും വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്ന ഇവർ ആലപ്പാട്ടരയർ എന്ന പ്രാദേശിക സ്വത്വബോധത്തെ ഒരഹങ്കാരമായി/അലങ്കാരമായി കൊണ്ടുനട ക്കുന്നതിലൂടെ അവകാശം സ്ഥാപിച്ചുറപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഓരോ വർഷവും പ്രദേശത്തെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കരയോഗത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലാണ് ചടങ്ങ് സംഘടിപ്പിക്കുക. ആലപ്പാടിന്റെ വടക്കേ യറ്റമായ അഴീക്കൽനിന്ന് പുലർച്ചെ ആറുമണിയോടെ പരിശംവയ്പ് ഘോഷയാത്ര ആരംഭിക്കും. ഒരു തുറന്ന വാഹനത്തിൽ ശിവന്റെയും പാർവ്വതിയുടെയും ചിത്രങ്ങൾവെച്ച് അലങ്കരിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനു മുമ്പിൽ ഭക്തർക്ക് പൊലിവിനായി ഒരു ഉരുളിയും വച്ചിരിക്കും. ഈ വാഹനത്തിനു പിന്നിലായി ഭക്തജനങ്ങളെയുംകൊ ണ്ട് മറ്റു വാഹനങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. ഇങ്ങനെ പുറപ്പെടുന്ന ഘോഷയാത്ര ഗ്രാമത്തിലെ ഓരോ ക്ഷേത്രവും സന്ദർശിക്കുകയും അവിടെനിന്നെല്ലാം പൂജയും പൊലിവും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ഘോഷയാത്ര കടന്നുപോന്ന മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഇങ്ങനെ സ്വീകര ണമുണ്ടാവും. സന്ധ്യാസമയത്താണ് ഈ യാത്ര ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്ര ത്തിലെത്തുക. അവിടെ ക്ഷേത്രഭരണസമിതി ഈ ഘോഷയാത്രയെ സ്വീകരിക്കുന്നു. അവിടെത്തുമ്പോഴെയ്ക്കും പൊലിവിനായി വെച്ചിരുന്ന ഉരുളി നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. ഈ പണമാണ് പരിശപ്പണമായി ഉപയോഗി ക്കുന്നത്. ക്ഷേത്രത്തിലെ എല്ലാ പൂജകൾക്കുംശേഷം അർദ്ധരാത്രിസമ യത്താണ് പരിശംവയ്ക്കുന്നത്. അതിനായി ദേവനെയും ദേവിയെയും ആനപ്പുറത്ത് എഴുന്നള്ളിച്ച് വാദ്യമേളങ്ങളോടെ ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണംചെ യ്യും. തുടർന്ന് കിഴക്കേനടയിൽ (ശിവന്റെ നട) തെക്കോട്ട് ദർശനമായി നിന്നാണ് പരിശംവയ്പ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. പരിശംവയ്ക്കാൻ നിയുക്തനായ വ്യക്തി നിലവിളക്കു കൊളുത്തിവച്ച്, പായയിൽ തൂശനിലയിട്ട് പരിശം വയ്ക്കുന്നു. തുടർന്ന് പടിഞ്ഞാറേനടയിൽ നിന്ന് വെള്ളിക്കുടം കൊണ്ടു വന്ന് ഈ പരിശം നിറക്കുകയും ഇതുമായി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്ത് ദേവിയുടെ നടയിൽ ഈ കുടം സമർപ്പിക്കുകയും വേണം. തുടർന്ന് അവിടെ പൂജ നടക്കുകയും ഭക്തർക്ക് നിവേദ്യം നൽകുകയും ചെയ്യും.

പിന്നീട് ചടങ്ങുനിർവ്വഹിച്ച വ്യക്തിയും ക്ഷേത്രഭരണസമിതിയംഗവും ചേർന്ന് ഈ പണം എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി അത് പ്രമാണപുസ്തകത്തിൽ (Record Book) രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചടങ്ങിന് നേതൃത്വം നൽകിയ കരയോഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയും ദേവസ്വം ബോർഡിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനും അതിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. തുടർന്ന് ക്ഷേത്രഭരണസമിതിയ്ക്ക് പരിശപ്പണം കൈമാറി ആലപ്പാട്ടരയർ മടങ്ങുന്നു.

പരമ്പരാഗതമായി അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന പരിശംവയ്പിൽ കാലികമായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതായി ആവേദകമൊഴികളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. മുൻകാലങ്ങളിൽ സമുദായത്തിലെ പ്രധാനികളോ കരയോഗം പ്രതിനിധികളോ ആണിത് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങളിലും സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയിലും ഉണ്ടായ പുരോഗതി ഏറെ പ്രകടനപരമായ തലത്തിലേയ്ക്ക് ഈ അനുഷ്ഠാനത്തെ മാറ്റുന്നതിനിടയാക്കിയെന്ന് കാണാം. ചെങ്ങന്നൂർക്ഷേത്രത്തിൽ ആലപ്പാട്ടരയർക്കുള്ള അവകാശത്തെ ദൃഢമാക്കുക എന്നതാണ് ഈ അനുഷ്ഠാനത്തിനു പിന്നിലെ രാഷ്ട്രീയം. ആലപ്പാട്ടരയരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഐതിഹ്യത്തിന്റെ പിൻബലത്തിലാണ് ഈ അനുഷ്ഠാനം നടക്കുന്നത്. ഇതിൽ ആലപ്പാട്ടരയർ മാത്രമല്ല, സമീപമുള്ള എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളും പങ്കാളികളാകുന്നുണ്ട്. ചെങ്ങന്നൂരേക്ക് പോകുന്ന ഘോഷയാത്രയ്ക്ക് വിവിധ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നൽകുന്ന സ്വീകരണങ്ങൾ അതിനു തെളിവാണ്. ആലപ്പാട്ടരയർ എന്ന കൂട്ടായ്മയെ സമൂഹത്തിൽ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഈ അനുഷ്ഠാനം നിർണ്ണായക പങ്കുവഹിക്കുന്നു.

പരിശംവയ്പിന് പിന്നിലെ ഐതിഹ്യം

ആലപ്പാട്ടരയർ നൂറ്റാണ്ടുകളായി ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ നടത്തിവരുന്ന അനുഷ്ഠാനമാണ് പരിശംവയ്ക്കൽ. അതിനു പിന്നിലെ ഐതിഹ്യം ഇപ്രകാരമാണ്. ശിവൻ പാർവ്വതിയ്ക്ക് ജ്ഞാനോപദേശം നൽകിയവേളയിൽ, അത് ഒളിഞ്ഞിരുന്നുകേട്ടതിന് സുബ്രഹ്മണ്യനെ മകരമത്സ്യമായി കടലിൽ വസിക്കാനിടവരട്ടെയെന്ന് ശപിക്കുകയുണ്ടായി. പാർവ്വതി മകന്റെ ദുര്യോഗത്തിൽ മനംനൊന്ത് കലഹിച്ചപ്പോൾ അതിൽ കോപാകുലനായി, പാർവ്വതി അരയകുലത്തിൽ ജനിക്കാനിടവരട്ടെയെന്നും സമയോചിതമായി ഇരുവർക്കും ശാപമോക്ഷം നൽകാമെന്നും ശിവൻ അറിയിച്ചു. അങ്ങനെ ആലപ്പാട്ടെ നാട്ടുവാഴിയായിരുന്ന ആദിച്ച മുത്തരയന്റെ മകളായി പാർവ്വതി ജനിച്ചു. കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം മത്സ്യമായി പിറന്ന സുബ്രഹ്മണ്യൻ അവിടെ കടലിൽ

പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അത് മീൻപിടിക്കാൻ പോകുന്ന തൊഴിലാളികൾക്ക് ഭീഷണിയായി മാറി. വള്ളവും വലയും നശിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ ജീവൻതന്നെ അപകടത്തിലാവുകയും ചെയ്തു. മീൻപിടിക്കാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയിൽ നാട്ടിലെങ്ങും പട്ടിണി ബാധിച്ചു. ഇതിനു പരിഹാരം കാണുന്നതിനായി നാട്ടുവാഴി ഒരു വിളംബരം നടത്തി. ഈ മകരമത്സ്യത്തെ ബന്ധിക്കുന്ന വ്യക്തിയ്ക്ക് മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചുനൽകുകയും ഒപ്പം ധനം നൽകുകയും ചെയ്യും എന്നതായിരുന്നു അത്. ഇതുകേട്ട് പലരും ശ്രമിച്ചെങ്കിലും വിജയിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ശിവൻ ഒരു വൃദ്ധസന്യാസിയുടെ വേഷത്തിൽ എത്തി മത്സ്യത്തെ ബന്ധിക്കാൻ തയ്യാറായി. തീരത്തു കാണുന്ന അടുമ്പി എന്ന വള്ളിച്ചെടി പറിച്ചെടുത്ത് കടലിലേയ്ക്കിട്ടു. എന്നിട്ട് ഏ വേലാ, വാ വേലാ എന്ന വായ്ത്താരി മുഴക്കിക്കൊണ്ട് അതിന്റെ രണ്ടഗ്രങ്ങളും പിടിച്ചു വലിക്കാൻ കരയിൽനിന്ന ആളുകളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ സന്യാസിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കരയ്ക്കടിഞ്ഞ മത്സ്യം ഉടൻതന്നെ അപ്രത്യക്ഷനായി. അത് സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ അവതാരമായിരുന്നുവെന്ന് നാട്ടുവാഴിയെയും ജനങ്ങളെയും വൃദ്ധൻ അറിയിച്ചു. ആദിച്ചമുത്തരയൻ വാക്കുപാലിക്കാൻ മകളെ സന്യാസിക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. അവരിരുവരും യാത്രതിരിച്ചപ്പോൾ, നാട്ടുവാഴി മുൻചൊന്ന പ്രകാരം ധനം നൽകാൻ തയ്യാറായി. അതുകണ്ട സന്യാസി, അവർ ചെല്ലുന്ന ഊര് വരെ പണവുമായി അനുഗമിക്കാൻ നാട്ടുവാഴിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം പരിവാരങ്ങളോടൊപ്പം അവരെ അനുഗമിച്ചു. ചെങ്ങന്നൂരിലെത്തിയപ്പോൾ സന്യാസി തന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം വെളിപ്പെടുത്തുകയും പാർവ്വതിയുടെയും സുബ്രഹ്മണ്യന്റെയും ശാപകഥ പറയുകയും ചെയ്തു. അവർ അവിടെ കുടികൊള്ളുമെന്നും എല്ലാവർഷവും കാണിക്കയുമായി എത്തിച്ചേരണമെന്നും ശിവൻ അരുളിചെയ്തു എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. സുബ്രഹ്മണ്യനെ ബന്ധിച്ച സ്ഥലത്താണ് ആലപ്പാട് സുബ്രഹ്മണ്യ ക്ഷേത്രം നിലനിൽക്കുന്നതെന്ന് ആലപ്പാട്ടരയർ അവകാശപ്പെടുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വർഷംതോറും ശിവരാത്രിദിനത്തിൽ നടത്തിവരുന്ന അനുഷ്ഠാനമാണ് പരിശംവയ്പ്.

ഈ ഐതിഹ്യത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അരയർക്കിടയിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വി.വാമദേവൻ, പി.ദേവദാസ് എന്നിവർ ചേർന്നു രചിച്ച ആലപ്പാട് ശ്രീ സുബ്രഹ്മണ്യസ്വാമിക്ഷേത്രവും ആലപ്പാട്ടരയന്മാരും (1981), പുരുഷോത്തമൻ കല്പകശ്ശേരിയുടെ ആലപ്പാട്ടരയന്മാരും ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ ശിവരാത്രി മഹോ

ത്സവവും (1991), ബി.ശിവൻ എഡിറ്റ് ചെയ്ത ചരിത്രം മറന്ന അരയപ്പെരുമ (1999) എന്നീ കൃതികൾ അതിനുള്ള തെളിവുകളാണ്. തിരുവിതാംകൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ തമിഴ് പണ്ഡിറ്റായിരുന്ന കൃഷ്ണയ്യങ്കാർ പ്രകാശനം ചെയ്ത മാമിനാർ പരിഷത്ത് അഥവാ തിരുച്ചെങ്ങന്നൂർ പരിശപ്പാട്ട്, തിരുവിതാംകൂർ ഹസ്തലിഖിത ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ക്യൂറേറ്ററായിരുന്ന കെ.സാംബശിവശാസ്ത്രികൾ പ്രകാശനം ചെയ്ത 'തിരുവിളയാടൽ പുരാണം', കല്ലൂർ നാരായണപിള്ള രചിച്ച 'തിരുചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം' എന്നിവയെ ഉപജീവിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രസ്തുത കൃതികൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ടി.ടി. ശ്രീകുമാർ എഡിറ്റുചെയ്തിട്ടുള്ള 'കടലറിവുകൾ' (2004), ജി.ആർ. ഇന്ദുഗോപന്റെ 'മണൽജീവികൾ' (2002) എന്നിവയിലും ഈ ഐതിഹ്യം സൂചിതമാകുന്നുണ്ട്.

കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ 'ഐതിഹ്യമാല'യിലും ആലപ്പാട്ടരയരും ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രവുമായുള്ള ബന്ധം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. "കരുനാഗപ്പള്ളിയിലെ ചില മരയ്ക്കാന്മാർ വഞ്ചികളിൽ കയറി മീൻപിടിച്ചു നടന്ന കൂട്ടത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിനുസമീപം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പുഴയിൽ എത്തുകയും കരയിലിറങ്ങിയ അവർ സമീപമുള്ള കയത്തിൽ കുളിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ കയത്തിൽ നിന്നുകിട്ടിയതാണ് ദേവീവിഗ്രഹം. ഇതറിഞ്ഞ വഞ്ചിപ്പുഴത്തമ്പുരാൻ വിശന്നുവലഞ്ഞിരുന്ന അവർക്ക് ആ ശിവരാത്രിദിനത്തിൽ കരിക്ക്, പഴം എന്നിവ നൽകി. ആ പതിവ് ഇന്നും തുടരുന്നു എന്നാണ് ശങ്കുണ്ണി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 'അങ്ങനെയിരിക്കെ കരുനാഗപ്പള്ളിക്കാരായ ചില മരയ്ക്കാന്മാർ വഞ്ചികളിൽ കയറി വലവീശി മത്സ്യം പിടിച്ചു നടന്ന കൂട്ടത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ കയത്തിനു സമീപം വഞ്ചികളടുപ്പിച്ചു കരയ്ക്കിറങ്ങി ആ കയത്തിൽ കുളിച്ചു. അപ്പോൾ അതിൽ ഒരുത്തന് ആ കയത്തിന്റെ ആഴം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നൊന്നു നോക്കണമെന്ന് തോന്നി. അവൻ ആ കയത്തിൽ മുങ്ങി അടിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഘനമുള്ള എന്തോ ഒരു വസ്തു അവന്റെ കാലിൽ തടഞ്ഞു. ഇവർ അതെടുത്തു കരയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അത് ഒരു ദേവീ വിഗ്രഹംതന്നെയായിരുന്നു. ഉടനെ ആ വിവരം വഞ്ചിപ്പുഴത്തമ്പുരാൻ മുതലായവരറിഞ്ഞു. ചിലരെപ്പറഞ്ഞയച്ച് ആ മരയ്ക്കാന്മാരെക്കൊണ്ടുതന്നെ ആ വിഗ്രഹമെടുപ്പിച്ചു പടിഞ്ഞാറേ ഗോപുരത്തിങ്കൽ വരുത്തി. അപ്പോൾ ആ മരയ്ക്കാന്മാർ വിശപ്പുകൊണ്ട് ഏറ്റവും വലഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും അന്ന് ശിവരാത്രിയായിരുന്നതിനാൽ അവർക്ക് കരിക്ക് (ഇളനീർ), പഴം മുതലായവ ധാരാളമായിക്കൊടുത്തു സന്തോഷിപ്പിച്ച് അവരെപ്പറഞ്ഞയച്ചു..... ദേവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസിദ്ധി ലോകത്തിൽ

സർവ്വത്ര വ്യാപിക്കുകയും തങ്ങൾ എടുത്തുകൊടുത്ത വിഗ്രഹമാണ് അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് അറിയുകയും ചെയ്തപ്പോൾ കരുനാഗപ്പള്ളിക്കാരായ മരയ്ക്കാന്മാർക്കും ഭഗവതിയെക്കുറിച്ച് ക്രമത്തിലധികമായ ഭക്തിയും പ്രതിപത്തിയുമുണ്ടായിത്തീരുകയും അവർ ശിവരാത്രിതോറും ദേവിയെ വന്ദിക്കുന്നതിനായി ചെങ്ങന്നൂർ പടിഞ്ഞാറേ നടയ്ക്കൽ പോയിത്തുടങ്ങുകയും അവരവിടെച്ചെന്നാൽ ദേവസ്വക്കാർ അവർക്കു കരിക്കും പഴവും കൊടുത്തു തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. കാലക്രമേണ അതൊരു പതിവായിത്തീർന്നു. ആ മരയ്ക്കാന്മാരുടെ വംശക്കാർ ഇപ്പോഴും ശിവരാത്രിതോറും അവിടെ വരികയും ദേവസ്വത്തിൽനിന്ന് അവർക്കു കരിക്കും പഴവും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്" (ശങ്കുണ്ണി, കൊട്ടാരത്തിൽ, 2006:722 - 723).

ഈ കഥയെ ആലപ്പാട് സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രവും ആലപ്പാട്ടരയന്മാരും എന്നഗ്രന്ഥത്തിൽ ഖണ്ഡിക്കുന്നുണ്ട്. "ഇതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള അസാംഗത്യങ്ങൾ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു. ചെറുവഞ്ചികളിൽ കയറി മീൻ പിടിക്കുന്നതിന് ആലപ്പാട്ടരയന്മാർ നാല്പതോളം കിലോമീറ്റർ ദൂരെയുള്ള ചെങ്ങന്നൂർ വരെ പോകണമായിരുന്നോ? അതിനിടയിലെങ്ങും കടലും കായലും പുഴയുമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ? പുരാതനകാലത്ത് വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായി വ്യാപാര സംസ്കാരിക ഇടപാടുകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത് പായ്ക്കപ്പലുകളിൽ കൂടിയായിരുന്നുവല്ലോ? അതിനെ മരക്കലം എന്നു പറയുന്നു. അന്നു മരക്കലത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരെ മരയ്ക്കാന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. സാമൂഹികമായി അവർ മറ്റാരുടെയും പിന്നിലായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വളരെ ഉയർന്ന അംഗീകാരം ഉണ്ടായിരുന്നവരുമായിരുന്നു. അതിപുരാതനകാലത്ത് സമുദ്രം ചെങ്ങന്നൂർ പ്രദേശംവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ചെങ്ങന്നൂരിലും പരിസരങ്ങളിലും അധിവസിച്ചിരുന്ന അരയന്മാരുടെ ആരാധനാകേന്ദ്രമായിരുന്നു ഇപ്പോഴത്തെ ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രം എന്ന വസ്തുത അതിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും അനുവാചകമനസ്സിൽ തങ്ങിനിൽക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം തുത്തുമായ്ച്ചു കളയുന്നതിനുവേണ്ടി ബോധപൂർവ്വം കെട്ടിച്ചമച്ചതാണീ കഥ" (ദേവദാസ്, 1981:30 - 31).

ആലപ്പാട്ടരയർ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി പറയുന്ന ഐതിഹ്യത്തോട് വിയോജിക്കുന്നുണ്ട്. ശങ്കുണ്ണി പറയുന്നത് മണ്ടത്തരമാണെന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിനെതിരെ ഡോ.വി.വി.വേലുക്കുട്ടി അരയൻ പത്രത്തിലെഴുതിയിരുന്നു. അതിനു മാറ്റം വരുത്താമെന്ന് ശങ്കുണ്ണി

പറഞ്ഞെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം അതിനനുവദിച്ചില്ലെന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ട്. മനോരമക്കാരും ഇട്ടൂപ്പ് ഇട്ടൂപ്പ് എന്ന ദേശാഭിമാനി പ്രസ്സുകാരനുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ചതാണ് ഐതിഹ്യമാലയെന്നും അവരതുകൊണ്ട് സാമ്പത്തിക ലാഭമുണ്ടാക്കിയെന്നും ആവേദകർ പറയുന്നു. ആലപ്പാടിന്റെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധം പുലർത്തുന്ന ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രം ഒരുകാലത്ത് കടൽത്തീരമായിരുന്നു എന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നവർ, പടിഞ്ഞാറോട്ടു കരവച്ചപ്പോൾ തീരത്തേയ്ക്കു മാറി. ഈ സാഹചര്യത്തിലാവാം ഐതിഹ്യം രൂപപ്പെട്ടത്. ഐതിഹ്യത്തിലുള്ളത് കുറെയൊക്കെ കള്ളമാണെന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇപ്പോഴും നടക്കുന്ന പരിശംവയ്പെന്ന ചടങ്ങിന് ചരിത്രപരമായ കാരണം കാണും. അത് ഒരുകാലത്ത് ചെങ്ങന്നൂർ കടൽത്തീരമായിരുന്നു എന്നതാണ്. ശങ്കുണ്ണി പറയുന്ന ഐതിഹ്യം യുക്തിക്കതീതമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥയിൽ ആലപ്പാട്ടുകാരൻ മീൻപിടിക്കാൻ ചെങ്ങന്നൂരെത്തി എന്നാണ് കാണുന്നത്. അതിന്റാവശ്യം കടൽത്തീരത്തു ജീവിക്കുന്ന അവർക്കില്ല. ആവേദകർ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി പറയുന്ന ഐതിഹ്യത്തെ വിമർശിക്കുന്നതോടൊപ്പം ആലപ്പാട്ടു നിലനിൽക്കുന്ന ഐതിഹ്യത്തെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കടലിനും കായലിനും ഇടയിൽ ജീവിക്കുന്ന ആലപ്പാട്ടരയർ നാല്പതോളം കിലോമീറ്ററുകൾ സഞ്ചരിച്ച് മീൻപിടിക്കാനായി ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രസമീപമുള്ള പുഴയിലെത്തി എന്ന ശങ്കുണ്ണിയുടെ കഥയിലെ യുക്തിയില്ലായ്മയെ ആവേദകർ വിമർശിക്കുന്നു. ഇത്തരം രചനകൾ വാണിജ്യതന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി രൂപപ്പെടുന്നവയാണെന്ന സൂചനയും അവർ നൽകുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുള്ള ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രസംബന്ധത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പൂർവ്വികർ നിർമ്മിച്ച കള്ളക്കഥയായി ഈ ഐതിഹ്യത്തെ അപൂർവ്വം ചില ആവേദകർ വിലയിരുത്തുന്നു.

ഈ ഐതിഹ്യം ആലപ്പാട്ടരയന്റെ സ്വത്വബോധത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിലനിൽക്കുന്ന പരിശംവയ്പ് എന്ന അനുഷ്ഠാനത്തിന് നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പഴക്കമുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം രേഖകളിൽ ഇത് ഇടം നേടിയിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് എ.ഡി. 205 ലാണ് ഇതാരംഭിച്ചതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. "...അത് തുടർന്നും മുറതെറ്റാതെ നടത്തിവരുന്നു. 1786 - ാമതു ശിവരാത്രിമഹോത്സവവും പരിശംവയ്പും 1991 - ഫെബ്രുവരി 12 (1166 മകരം 29) - ന് ശ്രായിക്കാട് തുറയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സമംഗളമായി ആഘോഷിച്ചു" (പുരുഷോത്തമൻ, 1991:47) ഇപ്രകാരം നോക്കിയാൽ 2013 ലെ ചടങ്ങ്

1808-ാമത്തേതാണ്. ക്ഷേത്രബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു തെളിവുകൂടിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. '' ചെങ്ങന്നൂർ ദേവിക്ഷേത്രത്തിൽ ആലപ്പാട്ട് അരയന്മാർക്കുള്ള അവകാശത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റൊരു തെളിവ് 1104 - ാം മാണ്ട് മീനമാസം - 7- ാം തിയ്യതി സ്ഥാപിച്ച സ്വർണ്ണക്കൊടിമരത്തിന് മൊത്തത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ട ആകെ ചെലവിന്റെ അഞ്ചിലൊന്നായ 1601 രൂപ ചെങ്ങന്നൂരിലെ ഹൈന്ദവർ പിരിച്ച് ഖജനാവിൽ അടയ്ക്കണമെന്ന് അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന റീജന്റ് റാണിയുടെ ഉത്തരവുണ്ടായപ്പോൾ ആലപ്പാട്ടരയന്മാർ അവർക്കു പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രത്തിന്മേലുള്ള അവകാശത്തെ പുരസ്കരിച്ച് 751 രൂപാ അടച്ച് അമ്പലപ്പുഴ അസിസ്റ്റന്റ് ദേവസ്വം കമ്മീഷണറാഫീസിൽ നിന്ന് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള രസീതിയാണ്'' (ദേവദാസ്, 1981:17). പി.ജി. രാജേന്ദ്രന്റെ ക്ഷേത്രവിജ്ഞാനകോശത്തിലും ഈ വസ്തുത രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണാം (2001:455). ഐതിഹ്യത്തിൽ പറയുന്ന അടുമ്പിവള്ളിയുടെ ഉപയോഗത്തിൽ നിന്നാണ് കമ്പാവല എന്ന മത്സ്യബന്ധനോപകരണമുണ്ടായതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. കടൽത്തീരത്തു സുലഭമായി കാണുന്ന ഈ വള്ളിച്ചെടി കൂട്ടിക്കെട്ടി അതിന്റെ മധ്യഭാഗം കടലിലേയ്ക്കിട്ട് അഗ്രങ്ങൾ രണ്ടും ഒരേസമയം കരയിൽ നിന്ന് വലിച്ചാണ് മകരമത്സ്യത്തെ ബന്ധിച്ചത്. കമ്പാവല പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ഈ യുക്തിയിൽത്തന്നെയാണെന്നു കാണാം. വലയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും വളരെ നീളമുള്ള കമ്പ ഘടിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കമ്പയുടെ ഒരറ്റം കരയിൽ നിന്ന് പിടിക്കും. ശേഷിക്കുന്ന ഭാഗം വള്ളത്തിലാക്കി കടലിൽ കൊണ്ടുപോയി വലനീട്ടുകയും മറ്റേ അഗ്രവുമായി തിരികെ എത്തുകയും ചെയ്യും. പിന്നീട് കമ്പ യുടെ രണ്ടഗ്രഭാഗങ്ങളും ഓരേ പോലെ വലിച്ചുകയറ്റിയാണ് മീൻപിടിക്കുന്നത്. കായികാധ്വാനം കൂടുതലുള്ള ഏകദേശം നൂറോളം ആളുകൾ സംഘടിതമായി ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ അവർ 'ഏലേലോ, ഐലസ' എന്നിങ്ങനെ വായ്ത്താരി മുഴക്കാറുണ്ട്. ഇത് മകരമത്സ്യത്തെ ബന്ധിച്ചപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ച 'ഏ വേലാ, വാ വേലാ' എന്ന വായ്ത്താരിയുടെ സ്മൃതിയാണെന്ന് ഇപ്പോഴും വിശ്വസിച്ചു വരുന്നു.

ചെങ്ങന്നൂർ ദേവിയുടെ പടിഞ്ഞാറോട്ടുള്ള ദർശനവും ക്ഷേത്രശില്പങ്ങളിലെ മത്സ്യസാന്നിദ്ധ്യവും ക്ഷേത്രവുമായുള്ള അവരുടെ ബാന്ധവത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നതെന്ന് ആലപ്പാട്ടരയർ പറയുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾതന്നെ ചുറ്റമ്പലത്തിന്റെ പ്രധാനപടവിൽ രണ്ടു മത്സ്യരൂപങ്ങൾ കൊത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ മുകൾത്തട്ടിലും

മത്സ്യരൂപമുണ്ട്. ഈ മത്സ്യരൂപങ്ങളെ അവിടന്ന് ഇളക്കിമാറ്റാൻ മുമ്പ് സവർണ്ണനേതൃത്വം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ഇവ ഒറ്റക്കല്ലിൽ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടതായി അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ചെങ്ങന്നൂർ ഭഗവതിയുടെ ദർശനം പടിഞ്ഞാറോട്ടാണ്. അവിടെ ഒരു ചന്തയുണ്ട്. മീൻകച്ചവടമുണ്ട്. ആ ഭാഗത്ത് മതിൽകെട്ടിയാൽ എങ്ങനെയെങ്കിലും പൊളിയുമെന്ന് ആവേദകർ പറയുന്നു. അതുപോലെ ഈ മീനിന്റെ മണം ബ്രാഹ്മണർക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പൂജാരി ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഏതെങ്കിലും മീൻ കിടക്കുന്നുണ്ടാവും. ഇതു തുടർന്നപ്പോൾ പ്രശ്നംവച്ചു നോക്കുകയും ദേവിയും അരയന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്തുവെന്നും ആവേദകർ പറയുന്നു.

ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ മത്സ്യരൂപവും പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കിലേയ്ക്കുള്ള ദേവീദർശനവും അതിനോടനുബന്ധമായി പറയുന്ന കഥകളും കൊണ്ട് ചെങ്ങന്നൂർക്ഷേത്രബന്ധത്തെ ദൃഢമാക്കാനാണ് ആവേദകർ ശ്രമിക്കുന്നത്. വിവാഹം ചെയ്തയച്ച മകളെയും മരുമകനെയും കാണാൻ എല്ലാ വിവാഹ വാർഷിക ദിനത്തിലും പരിശവുമായി (സ്ത്രീധനം) വധൂജനങ്ങൾ എത്തുന്നു എന്നതാണ് പരിശംവയ്പിന്റെ സങ്കല്പം. ഐതിഹ്യത്തോട് ഒരു ചെറിയവിഭാഗം വിയോജിപ്പ് പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനേകം തലമുറകളായി പിന്തുടരുന്ന അനുഷ്ഠാനവും രേഖകളിലെ പരിശംവയ്പെന്ന പരാമർശവും വസ്തുതാപരമാണെന്നു കാണാം. ആയതിനാൽ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന ചടങ്ങെന്നതിലുപരിയായി ഒരു ചരിത്രസ്മൃതിയുടെ അനുഷ്ഠാനരൂപമായി പരിശംവയ്പിനെ വിലയിരുത്താം.

ഗായത്രി. കെ.പി.
ഗസ്റ്റ് ലെക്ചറർ,
സെന്റ് സേവിയേഴ്സ് കോളേജ്, ആലുവ.